

I dag er det født dere en frelser

Av Carl Henrik Rehnström

«I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren».

Luk 2:11

Så duggfriskt, levende, tidløst og mektig er ordet og løftet fra Guds munn. Det heter i dag!

Og nettopp i dag lyser Ordets lys med samme herlighet som det lyste «i natten» – like klart, like strålende, like seierrikt (Joh 1:1-5). Den nyfødte er den førstefødte. Hans sjel ble ikke for-

latt i dødsriket, og hans kjød så heller ikke tilintetgjørelse (Apg 2:31). Kristus er stått opp fra de døde! Han er «Messias, Herren».

Faderen og Sønnen

«Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far» (Joh 1:14).

Det er nesten noe hymnepreget over det som rettes til dette barnet, i

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lektannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjevegen 35, 4310 Hommersåk. Mobil 412 45 598
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

den nikenske trosbekjennelse: «Født av Faderen før alle tider, Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud, født og ikke skapt, av samme vesen som Faderen, ved hvem alle ting er skapt – han som for vår, menneskenes skyld, og for vår frelses skyld, steg ned fra himmelen og kom i kjød ved Den Helige Ånd, av jomfru Maria, og er blitt menneske...»

«Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt...» Et uskyldig, nakent, ofrende og pulserende gudshjerte – som kom for å lide i menneskenes sted. «Han som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2Kor 5:21).

Jesus sier: «Den som har sett meg, har sett Faderen,» og «Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14:9,6). Og: «Ingen kommer til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham» (Joh 6:44). I Luthers ord «gjennom Kristi hjerte til Guds hjerte» understrekes ordene hos Lukas: Det er født dere en frelser!

Kristus og syndefordervet

Og nå ønsker Kristus å ha deg og meg. Det vil si; ikke noe mindre enn vårt hjerte – med hele utroskapens rot og dyp: Hjertets kjødelige sikkerhet, hovmod, følelseskulde, hardhet og forakt for Gud – alt dette som djevelen driver fram. Luther sier: «Djevelen driver verdens hjerte». Kristus vil ha

Illustrasjonene i dette nummeret er hentet fra Corel Gallery.

selve fordervet, det som gjør oss til fortapte syndere.

«Derfor sier han (Kristus) når han trer inn i verden: ...et legeme dannet du for meg... Se, jeg kommer ... for å gjøre din vilje, Gud» (Heb 10:5-7). «Skje ikke min vilje, men din,» sier han, og «bar våre synder på sitt legeme opp på treet» (1Pet 2:24). «Med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget» (Heb 10:14).

Når vi har mistet all trøst i oss selv, er det ikke lett å tro. Da er det heller ikke lett å fly til det forsonede Faderhertet. Natten blir mørk. Rosenius sier at vi vil gjerne ha følelsen av forderv, men ikke selve fordervet.

Men i dag gis budskapet til den som bærer på selve fordervet. Gledens bud lyder i natten: «For de rettferdige går han opp som et lys i mørket, nådig, barmhjertig og rettferdig» (Sal 112:4 – svensk overs.).

«Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede.» Et stort lys midt i natten – Kristi rettferdighet, som strå-

ler omkring selve fordervet. «Og lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overvunnet det» (Joh 1:5 – svensk overs.). En stor glede!

Guds rettferdighet – midt i fordervet.

Her ligger nå anfektelsen, selve troskampen, som varer livet ut: Å bevare det himmelske budskapet – Guds rettferdighet midt i fordervet, gjennom tro. Det er ikke merkelig at Gud må lede sine barn på underlig vis.

Rosenius skriver: «Vi har alle en natur som ligger fullstendig nedsunken i selvrettferdighet... Mot denne vår galskap hjelper ingen opplysning eller erfaring. Det er en sykdom i selve naturen, som vi ikke kan komme fra. Men det som da skal holde oss oppe, så vi ikke aldeles følger tilbøyeligheten til utroskap, men kan bli ved i troen, er Ordet alene».

Ja, sant og visst: «Ordet ble kjød»!

«Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag».

L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, desember 2005

I dag er det født dere en frelser. Av Carl Henrik Rehnström	side 1
Den villige ånd. Av Ole Hallesby	side 4
Rosen mellom torner. Fra en roman om Hans Adolph Brorson	side 7
På tur til Kamenka. Av Jan Ove Heggdal	side 9
Det daglige brød. Av Hans-Henrik Brix	side 12
Stjernen i Østen. Av Per Bergene Holm	side 15
En av de minste små. Av Ingrid Solvang	side 19
Vi måtte samles hemmelig om Ordet. Av Jan Ove Heggdal	side 21
Når Jesus kjem inn. Vitnemål av Kjell Farnes	side 23
Hør og tro julebudskapet! Av Øivind Andersen	side 24

Den villige ånd

Av Ole Hallesby

Det er nå over tjue år siden (ca. 1925 – red. anm.). Gud hadde i lengre tid arbeidet mektig på mitt unge hjerte. Og endelig hadde han overvunnet all min motstand. Jeg orket ikke lenger leve mitt verdslige liv, og hadde lagt meg hjelpeløs for hans fot for å bli frelst fra alle mine synder. Dette hendte like før jul. Om et par dager skulle jeg reise hjem på juleferie, og så bestemte jeg at far skulle være den første som jeg fortalte min store opplevelse til.

Lille julaften kjørte jeg opp gjennom Østfolds milelange, stille skog i tindrende måneskinn. Denne reise gjennom skogene hadde årene oppover gitt meg mange festlige stunder, helt fra jeg som liten gutt gjorde min første byreise med far i de tidlige morgentimer, med morgensolens gyldne skjær over skog og fjell. Men aldri tyktes meg disse skoger skjønnere enn denne kvelden. Kanskje så jeg dem med nye øyne. Mitt sinn var fylt til randen av alt det nye og veldige, jeg hadde opplevd fra Gud i de siste dager. Den store beslutning hadde lagt min oppjagede sjel til ro. Det gamle var forbigått. Endelig var jeg ferdig med dette mørke avsnitt i mitt liv. Og samtidig lå spenningen og dirret i min sjel: Hvordan ville det gå? Ville jeg greie det jeg nå hadde begynt? Jeg kjente meg så hjelpeløs liten overfor de mange og store vanskeligheter som jeg allerede ante.

Hver gang disse bange anelser kastet sine mørke skygger inn over sjelens månelyste kveldsstemning, svingte tanken alltid hjem til min far, som nå gikk og ventet i de varme stuer. Han hadde levd med Gud i førti år. Han ville hjelpe meg og be for meg, som han hadde gjort hver dag siden jeg ble født. Og nå skulle jeg snart få bringe ham den største glede, som han kunne få av meg, når jeg nå om noen timer kunne fortelle ham at hans bønner var hørt, og at Gud hadde overvunnet mitt gjensidige hjerte. Og han skulle være den første jeg fortalte det til.

Det ble sent innen vi kom fram. Men det lyste så innbydende fra alle vinduer. Og far selv sto trygg og god på trappen og bød velkommen. Jeg hadde under turen oppover bestemt meg for å fortelle det straks. Men på en eller annen måte gikk det ikke så. Jeg syntes at det ikke riktig passet. Og fant ut at det ville passe bedre når vi hadde spist. I de varme stuer var julestemningen allerede kommet. Jeg kjente igjen dette uutsigelige, som julen hadde lagt inn i min sjel fra den første jul jeg kunne minnes. Etter det lange fravær hadde vi jo meget å tale om. Og i denne stille fortrolige nattetime hadde jeg nå god anledning til å fortelle hva Gud hadde gjort for meg. Men det var som en usynlig makt holdt meg igjen. Og jeg fikk det ikke til. Vi brøt opp og gikk til sengs, men jeg følte at jeg nå

hadde tapt et avgjørende slag, og gikk skamfull til hvile med det faste forsett å tale med far straks neste morgen.

Det fikk jeg også den beste anledning til, for far kom opp og tok meg på sengen om morgenen. Men heller ikke da fikk jeg sagt det. Og nå var jeg ikke bare skamfull, nå ble jeg også redd. Hvordan ville dette gå når jeg var så feig at jeg ikke fikk sagt det til min egen far, han som ville glede seg mer over dette enn over alt hva jeg før hadde gjort eller sagt ham? Og jeg arbeidet med mange tunge tanker den julaftens formiddag.

Borte på jordet hadde vi en husmann som hette Jørn. Han var gammel og sykkelig, så vi hjalp ham med alt som måtte gjøres utendørs. Og da vi var ferdige med å sette opp julenek, sa jeg til far: «Jeg går bort til Jørn en liten tur, så kan jeg samtidig sette opp julenek for ham.» «Ja, gjør det du,» sa far. Jeg var nemlig i min nød kommet til å tenke på at jeg kanskje kunne greie å få sagt det til gamle Jørn. Han var en varmhjertet kristen, og dertil en av disse enfoldige, barnlige sjeler, som man kjenner det er lett å betro seg til.

Jeg tok julenek og redskap med meg og gikk med bankende hjerte. Og nå skjønnte jeg at det gjaldt å handle resolutt, nå fikk det bære eller briste. Og så stupte jeg med døren inn i huset til gamle Jørn og fortalte ham de store gjerninger Gud hadde gjort imot meg. Nå ja, det var ikke første gang folk kom til Jørn med slike tidender. Han var etterhånden blitt en sjelesørger for hele bygden. Men jeg vet ikke om

*Bekjenn du fryktløst Jesu navn,
om verden enn det skyr!*

*Det er en fjellgrunn
og en havn,
når annet feste flyr.*

*Å, skam deg ei ved Kristi ord,
om hele verden ler!*

*Guds veldes kraft
for hver som tror,
det gamle budskap er.*

*Fornekt ei Kristi kors! Det er
for verden dårskap kun:*

*For oss som har
fått Herren kjær,
det er vår frelsesgrunn.*

*Bevar som sjelens største skatt,
hva Kristi godhet gav!*

*I livets dag,
i dødens natt,
er han ditt lys, din stav.*

(Sb. nr. 417)

noen var kommet så hodekulls og uforberedt over ham. Og det varte da også en stund innen den åttiårige mannen fikk summet seg, så han forsto hva jeg egentlig ville si ham. Noe særlig veltalende eller klart hadde jeg vel heller ikke uttalt meg, kan jeg tenke.

Men da det så gikk opp for ham, hva jeg ville si ham, ja, da ble vel den gamle patriark glad. Det var nå tredje generasjon av min slekt han fra denne husmannsplass levde sammen med. De hadde vært kristne og levd sammen

i et fortrolig og ømt broderskap. I over seksti år hadde han vært med og bedt for min slekt. Og etter som vi ble født, ringet han oss inn i sin enfoldige og trofaste forbønn. Sammen med mine foreldre hadde han bedt også for meg som studerte teologi med et uomvendt og gjenstridig hjerte, som ikke bare tvilte på, men endog nektet kristendommens grunnleggende sannheter. Og så får han nå julaftens formiddag plutselig høre at bønnene er hørt, underet er skjedd.

Han tilkalte straks de to gamle troende kvinner som stelte om ham i hans alderdom, og så ble det et bønnemøte der i den lille fattige hytten, som jeg iallfall aldri har opplevd maken til. De takket alle Gud av sitt sprengfylte hjerte og ba for meg arme kryp, så jeg syntes at stuen måtte revne av den himmelske salighet som fylte den.

Da fikk jeg for første gang smake de helliges samfunn. Og fra den stund har jeg aldri hatt noen vanskeligheter med å finne meg til rette mellom de troende. Og det skjønt jeg på forhånd hadde gruet nesten mest for at jeg ved min omvendelse måtte få mitt liv og

min omgang mellom Guds folk. Jeg kjente dem, så jeg visste at det var redelige folk, selv om det nok var en hykler iblant. Men jeg gruet likevel for å være sammen med dem, fordi jeg syntes det var noe så overdrevent og overspent ved deres gudsfrykt, både deres sang og lesning og felles bønn på kne, men fremfor alt deres samtale som syntes meg av en altfor personlig og pågående art.

Nå var dette med ett slag forandret. For det første kjente jeg meg så trygg iblant dem. Og så fikk jeg så meget åndelig hjelp og veiledning ved å være hos dem. Ja, hva de helliges kjærlighet, omsorg og tillit har betydd for meg i de år jeg har vært en kristen, makter jeg ikke å beskrive. Og mens jeg før min omvendelse mente at det ville være et offer å tilbringe sitt liv i de helliges samfunn, står det for meg nå som et under at jeg får lov å ferdes mellom de hellige, at de kan holde ut med meg, ja, vise meg den tillit og aktelse som de gjør.

*Fra «Kjødelig frihet er åndelig død»,
Luthersk Litteraturstudie, Oslo 1946*

Landsstyret og redaksjonen i Lov og Evangelium ønsker alle lesere en velsignet jul og et godt nytt år!

Rosen mellom torner (V)

Utdrag fra en roman om Hans Adolph Brorson

To unge prester gikk og snakket sammen nede i hagen i bispegården. Det var Hermann og Broder som var nyss kommet fra København. (...)

«Nicolai var halve livet for far. Da jeg var liten, ergret det meg. Det var som han glemte oss andre. Nikolai var Guds tuktt over far. Den tukten grodde det mye velsignelse av.»

Resten av familien var samlet i den store salen. De orket ikke å være verken på kontoret eller i dagligstuen. Så gikk de alle langsomt inn på kontoret for i fellesskap å gjennomgå tingene. Det var underlig å åpne skuffene til deres far. De hadde sett på det som helligbrøde bare å røre ved dem. Men nå måtte det gjøres.

«Men hva er dette for noe?» utbrøt Hermann litt etter. De andre stanset og så på ham.

«Det ser ut til å være salmer,» sa Broder og så over skulderen til Hermann.

De samlet seg om papirene.

«Kjenner ikke du dem heller, Hans?»

«Nei, men jeg har nok hatt en anelse om at far skrev på ett eller annet, men han viste meg ikke noe av det. Og når han ikke sa noe, ville ikke jeg spørre.»

En stund etter satt hele familien og leste hver sitt manuskript. Flere gråt.

«Det er det vakreste far har skrevet,» sa Margrethe og leste høyt:

*«Den store, hvite flokk, å se
som tusen berge full av sne
med skog omkring
av palmesving,
for tronen hvo er de –?
Det er den helteskare, som
av hin den store trengsel kom
Og har seg todd
i Lammets blod
i himlens helligdom.
Der holder de nå kirkegang
med uopphørlig jubelklang
I høye kor
hvor Gud han bor
blant alle englers sang.»*

«Her er og en vidunderlig salme,» sa Broder.

*«Vår klippe vi slippe umulig
førenn oss hjelpen er sendt.
La være vi ere udulig,
hvilket er noksom bekjendt.
Begjere vi mere vårt hode
enn nåde som både er lovet
og dyre og surt fortjent.»*

«Ja, og hør her,» sa Johanne beveget.

*«Når mitt øye trett av møye
mørkt og vått av tåreregn,
ser med lengsel fra sitt fengsel
opp mot Salems blide egn.
Å, hvor svinner da min ve
bare ved deropp å se.»*

→

Og blandes enn min frydesang
med gråt og dype sukke,
så skal dog korsets hårde tvang
meg aldri munnen lukke.
Når hjertet sitter mest beklemt,
se da blir frydens harpe stemt,
så den kan bedre klinge.
Og korset selv, når Jesus vil,
må også hjelpe sjelen til
en lovsang ham å bringe.

Halleluja, vår strid er endt!
Farvel med alle klager!
Hvem vil vel gå av sorg omspent
i disse frydedager?
Syng høyt i sky, Guds kirkeflokk:
Halleluja, nå har jeg nok,
den lyst er uten like!
Halleluja! Halleluja!
Guds Sønn er min, jeg går herfra
med ham til himmerike.

Hans Adolph Brorson
(Sb. nr. 638, v. 5+6)

«Det var jo dette deres far alltid talte om den siste tiden. Men jeg visste ikke at han festet det så vakkert til papiret.»

«Hva skal vi gjøre med dette?» spurte Broder. «Hvem kan få seg til å brenne det?»

«Nei, brenne det!» lød det fra alle kanter.

«Vi kunne jo dele det eller gjemme det,» foreslo Hermann.

«Men hvorfor skal vi gjemme det?» sa Margrethe. «Hvorfor skal vi ikke gi det ut i trykken, så andre og kan få glede av det?»

«Jeg vet virkelig ikke om det går an å gi det ut når far ikke har sagt noe om det,» mente Broder.

«Men vi vet godt at han alltid så på alles beste,» innvendte hun. «Han ville ikke holde tilbake noe som kunne være til oppbyggelse.»

«Kanskje har du rett i det,» sa Broder.

«Det er underlig,» sa Johanne som atter hadde lest en salme. «Det er grannivelig som man hører hans egen stemme. Han synger i døden.»

«Det er akkurat som svanene som synger når de dør,» sa Kristian.

Broder så opp og la den flate hånden på bunken. Han hadde tatt en beslutning.

«Jeg tror vi skal gi ut disse salmene som en gave og arv til den troende menighet fra vår kjære far. Jeg tror jeg vet hva vi skal kalle samlingen. Kristian gav meg ideen. Den skal hete: 'Hans Adolph Brorsons svanesang'».

Det ble ganske stille. Alle syntes de kunne høre faren syngende i stillheten.

(Slutt)

*Fra «Rosen mellom torner»
av Niels Aage Barfoed
Sambåndet forlag, 1951*

På tur til Kamenka

Av Jan Ove Heggdal (tekst/foto)

Jeg fikk besøke misjonsarbeidet i Moldova i månedsskiftet september/oktober – en flott årstid med rik innhøstning av markens grøde.

Snart kommer dagen da Herren skal høste sin frukt. Må vi alle være ferdige til å møte ham. Herren kjenner våre inneste tanker, han kjenner våre hjerter, – «men du, Herre, du kjenner meg. Du ser meg og prøver mitt hjertelag mot deg» (Jer 12:3). Jesus, Guds Sønn, som ble født i en stall i Betlehem, vil inn i våre hjerter.

Jeg vil fortelle litt fra turen til Kamenka, og ta med noen refleksjoner jeg gjorde under turen dit.

Kamenka ligger 170 km fra Tiraspol i nordlig retning, og det er delvis noe humpete vei på strekningen. Vi kjører oppover Transnistria langs elva Dnestr. Peter er sjåfør, Natalia og Vladimir reiselag. Vi passerer flott natur med grønne skoger og store landbruksområder. Langs veien er det plantet skogsalléer med valnøttrær på begge sider. Her kan de fattige plukke. På den andre siden av elva ser vi over til den vestlige delen av Moldova. Elva er grense, og det er streng kontroll mellom øst (Transnistria) og vest (Moldova). Vi kjører langs enorme fruktområder. På denne tiden er det drueinnhøsting. Jesus talte ofte om vintreet, og det forundrer meg hvor fruktrike mange av disse trærne er.

Ordene fra Joh 15:4-6 blir levende: «Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre. Om noen ikke blir i meg, da kastes han ut som en gren og visner, og de samler dem sammen og kaster dem på ilden, og de brenner».

Etter å ha kjørt noen timer, og landskapet, som til vanlig er forholdsvis flatt, begynner å bli mer kupert, nærmer vi oss Kamenka. Vi har passert Ribniza, stedet der Vladimir tidligere hadde møter. Folket møtte ikke lenger opp, og nå håper han at nye vil komme... →

Vintreets frukt.

Vi kjører inn i Kamenka, stedet med det rene vannet. Byen er kjent i hele området for sitt kildevann. Tidligere var det flere behandlingsinstitusjoner for syke her. Fortsatt søker folk hit, både friske og syke, for å leske i seg rent vann eller for å ta et forfriskende bad. Håpet er en bedre helse, både fysisk og psykisk.

Tankene går igjen til bibelens ord, til Joh 14:4, om han som er livets vann: «Men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv».

Så er vi i Kamenka, for å forkyne ham som ble født i Betlehem for over 2000 år siden. Vi kommer frem til bestemmelsesstedet, og går opp trappene til 5. etasje, øverste etasje i en av byens boligblokker. Her møter jeg datteren i huset som ønsker oss velkommen på

Utsikt over elva Dnestr og Moldova.

vegne av moren, som nå er på besøk i Russland. Etter hvert kommer folket, mens vi venter på Vladimir og sjåføren Peter, som måtte kjøre til den andre bydelen for å hente to av forsamlingsmedlemmene derfra. Kamenka var tidligere to landsbyer, som med tiden har vokst sammen til to bydeler. Mens vi venter, snakker jeg litt med Lydia Shtirbo, som sitter ved siden av. Natalia tolker. Hun forteller mye om sitt liv, om tvangsflytting til Sibir, og om barnebarnet som sønnen satte igjen hos henne. (Du finner mer fra denne samtalen i stykket «Vi måtte samles hemmelig om Ordet» – side 21.)

Etter hvert starter møtet. Det er Vladimir som leder. Forsamlingen bruker en fast liturgi. Så begynner Vladimir å tale. Jeg forsøker etter beste evne å forstå hva han sier. Natalia vil tolke for meg, men med min litt svekkede hørsel – og hun med dempet tale – klarer jeg ikke å få med meg alt når to snakker samtidig. Det blir bare bruddstykker. Sammenhengen er også vanskelig å få fatt i. Jeg opplever at språket er en barriere, og drømmer om å kunne snakke russisk...

Under talen hører jeg det kjære Jesu-navnet nevnt gang etter gang, men resten forstår jeg ikke, bare bibelhenvisningene. Noen ganger klarer jeg å oppfatte hvor han er i teksten. Han taler over lignelsene i Luk 15, om han som lette etter det tapte fåret, om hun som lette etter den ene sølvpingen som var mistet, om den bortkomne sønn. «Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen» det jeg mistet...» Og:

«Jeg sier dere: Slik skal det være større glede i himmelen over én synder som omvender seg, enn over nittini rettfærdige som ikke trenger til omvendelse» (Luk 15:7). Deretter leser han fra Luk 18:13 om fariseeren og tolleren i templet: «Men tolleren stod langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig!» Etter å ha sagt noen ord om dette, leser han igjen fra Luk 15, vers 10: «På samme måte, sier jeg dere, blir det glede blant Guds engler over én synder som omvender seg».

Det synges flere sanger, og jeg synger med. Det er en lettelse at jeg lærte det kyrilliske alfabetet i Mongolia, men ordene er likevel betydningsløse for meg...

Nå er det min tur. Natalia tolker, og jeg føler det unaturlig å snakke pent bokmål. Men verken Natalia eller andre tolker får opplæring i trøndersk, så det er ingen vei utenom! Jeg leser fra Mark 2:1-12, om dem som var så ivrige etter å møte Jesus, at de ødela taket på et hus for å fire ned den lamme. Han *måtte* til Jesus. Den lamme ble helbredet, og ikke bare det: Han fikk sine synder forlatt. Tenk Jesus kan tilgi synd, om en hører hans ord! Måtte vi trenge oss inn til Herren, søke ham i lønnkammeret. Han vil tale med oss – til evig liv!

Møtet er slutt, og vi kjører heimover igjen. De to som ble hentet før møtet, kjøres heim (se bildet over).

Men før vi forlater Kamenka, kjører vi bort til stedet der den lutherske

kirken stod før eiendommen ble konfiskert av myndighetene under sovjettiden. Bygget ble revet etter beslagleggingen, og et nytt bygg ble reist på de samme murene. I dag brukes huset av grensevaktene og tollerne i Kamenka, og tankene går igjen til Jesus som holdt seg nær til tollere og syndere, til Vladimirs tale om fariseeren og tolleren, og til synderinnen i fariseeren Simons hus. Også hun fikk sine synder tilgitt. Hun fikk et nytt liv, og begynte å elske Jesus. Tenk om tollerne i Kamenka fikk møte Jesus, og det ble vekelse i dette huset? Ja, da ville det bli et sant gudshus.

Vladimir håper at ELCRM skal få tilbake denne tomte. Foreløpig har de fått en tomt bak denne bygningen, det som før beslagleggingen var kirkens gravplass.

Tankefulle fortsetter vi på returen mot Tiraspol...

L&E

Det daglige brød

Av Hans-Henrik Brix

De tre første bønnene i Fadervår er rettet mot utbredelsen av Guds rike og dets endelige seier ved Jesu komme til dom og frelse. Vi er ikke tilskuere, men deltakere i kampen mellom godt og ondt, mellom Gud og satan. Jesus, Guds Sønn, har på våre vegne beseiret både synden, døden og djevelen. Derfor skal også vi seire, hvis vi bruker åndelige våpen i kampen. Våre bønner setter himmelens krefter i bevegelse, og det er bare et spørsmål om tid, før det skal bli synlig for alle at Jesus er Herre. Gud skal selv i sin time skape nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor.

Som Guds barn har vi det beste i vente. Selv døden blir for oss bare en overgang til livet med Herren uten sorg og smerte, uten synd og død. Da har vi nådd målet, og Gud skal være alt i alle. Guds kjærlighet skal gjennomtrenge alt i all evighet, og det skal lyde en evig lovsang til Jesus, det slaktede Guds Lam, fordi han kjøpte oss så dyrt til Gud med sitt blod!

Daglig brød – en Guds gave

Siste del av Fadervår handler om våre behov. I den fjerde bønn ber vi: «Gi oss i dag vårt daglige brød». Hva vil det si å be om daglig brød? Jo, det er å be om alt det som er nødvendig for vårt liv, ikke bare mat og drikke. I Luthers forklaring lyder det slik: «Alt som hører til menneskets liv og behov,

slikt som mat og drikke, klær og sko, hus og hjem, åker og husdyr, penger og gods, en god ektefelle, snille og lydige barn, gode tjenestefolk, gode og pålitelige overordnede, gode styresmakter, sunn luft, fred, sunnhet, god moral, godt navn og rykte, trofaste venner, gode naboer og mer slikt».

Daglig brød er alt som hører til menneskets liv og behov, sier Luther, og lister opp en lang rekke konkrete eksempler. Det omfatter ikke bare våre mest personlige behov som mat og klær, hus og hjem, men også gode forhold i familie-, arbeids- og samfunns- liv. Vi skal selvsagt arbeide og gjøre en innsats for å få det daglige brød, men det er allikevel Guds gave til oss.

Utakknemlighet straffes

I Det gamle testamente får vi anskuelsesundervisning om Herrens omsorg for sitt folk. Under ørkenvandringen klaget folket over at de manglet mat. Herren svarte med å sende manna, brød fra himmelen, så de kunne spise seg mette. Hver dag skulle israelittene sanke akkurat det de trengte, og bare på den sjettede dagen skulle de sanke dobbelt så mye som det de ellers gjorde, slik at de ikke trengte å bekymre seg for maten på sabbatsdagen. Skriften sier at Gud gjorde dette for å sette folket på prøve, om de ville følge hans lov eller ikke (2M 16). Etter hvert ble israelittene lei

mannæen og ønsket seg kjøtt. Da sendte Herren vaktler, men ennå mens de forsynte seg av kjøttet, kom Herrens vrede over folket.

Folkets misnøye med mannaen resulterte i at de fikk kjøtt, slik de hadde ønsket. «De åt og ble mer enn mette. Det de lystet etter, gav han dem», sier Guds ord. (Les Salme 78:24-32!) De fikk mer enn det de trengte og hadde godt av. Overfloden ble ikke til glede og velsignelse, men til forbannelse.

Folket var ikke fornøyd med mannaen, som bokstavelig talt kom ovenfra fra ham som hadde ført dem ut av trelldommen i Egypt, og som også hadde lovt å føre Israels folk inn i Kanaans land; men de knurret mot ham som bare gir gode og fullkomne gaver.

Gudsfrykt – en vinning

Har vi mat og klær, skal vi la oss nøye med det, sier Guds ord. Ikke fordi Gud ikke unner oss alt godt, men

*Her kommer, Jesus, dine små,
og vil til deg i stallen gå.
Opplyst enhver i sjel og sinn,
så vi kan finne veien inn.*

*Vi løper deg med sang imot,
og kysser støvet for din fot.
Å salig stund, å søte natt,
da du ble født, vår sjeleskatt!*

*Velkommen fra din himmelsal,
til denne verdens tåredal.
Hvor man deg intet annet bød,
enn stall og krybbe, kors og død!*

*Men, Jesus, hvordan går det til,
at dog så få betenke vil,
den store, store kjærlighet,
som drog deg til vår jammer ned.*

*Å, drag oss ganske til deg hen,
du store, milde sjelevenn,
så vi i troen favner deg,
og følger på din himmelvei!*

*La verden ei med all sin makt,
oss vende bort fra dåpens pakt.
Men gi at all vår lengsel må,
til deg, til deg alene stå!*

*Så skal det skje at vi engang,
blant alle helg'ners frydesang,
i himlens glade paradis,
skal prise deg på englevis.*

*Her står vi nå i flokk og rad,
om deg, vårt skjønne hjerteblad.
Å, hjelp at vi og alle må,
i himlen for din trone stå!*

Hans Adolph Brorson
(Sb. nr. 635)

fordi rikdom og overflod kan bli en avgud for oss, som kan føre oss i undergang og fortapelse. «De som vil bli rike, faller i fristelser og snarer og mange slags dumme og skadelige lyster, som senker menneskene ned i undergang og fortapelse. For pengekjærhet er en rot til alt ondt. I sin lyst etter penger har noen fart vill fra troen og gjennomboret seg selv med mange pinner» (1Tim 6:9-10). Materiell rikdom og overflod er ikke vinning, men tap. Gudsfrykt med nøysomhet er derimot en stor vinning, sier apostelen.

Evighetsperspektivet hjelper oss til å se at jordisk rikdom ikke er et virkelig gode og en vinning, men en stor fare for vårt åndelige liv, fordi disse lett kommer til å ta Guds plass i vårt hjerte. Pengekjærhet er en rot til alt ondt, og lysten til å ville være rik i denne verden fører til undergang og fortapelse. Menneskelig talt er det umulig for en rik å komme inn i Guds rike, sier Jesus (Matt 19:23-26).

Vi materielt rike nåtidskristne har all grunn til å be den samme bønn som vismannen Agur: «Gi meg ikke armød, og heller ikke rikdom! La meg ete mitt tilmålte brød, for at jeg ikke skal fornekte deg når jeg blir mett, og si: Hvem er Herren? – og ikke, når jeg blir fattig, stjele og forbanne min Guds navn» (Ord 30:8-9).

Nok hver dag

I bønnen «Gi oss i dag vårt daglige brød», ber vi om at Gud må gi oss det vi trenger, vårt tilmålte brød, men ikke

om overflod og alt hva et egoistisk hjerte kan begjære. Vi ber heller ikke om garantier for alt vi måtte trenge i fremtiden, men vi ber om å få det vi trenger i dag – og hver dag – akkurat som israelittene daglig måtte sanke så mye manna de trengte. De skulle ikke lagre mannaen, men lære å stole på sin himmelske Fars omsorg. Det er nøyaktig samme lekse Gud vil lære oss i dag. Men vi er som israelittene, sene til å lære dette.

Til tross for at ingen av oss inntil denne dag har manglet noe, bekymrer vi oss likevel for dagen i morgen og for hele vår fremtid. Vi stoler rett og slett ikke på at den allmektige Gud virkelig vil sørge for oss, selv om han har gitt tallrike beviser på sin omsorg for oss. I stedet for å overlate oss helt i Guds hånd, prøver vi ofte å tenke ut løsninger eller å ordne opp på egen hånd. Vi er mye flinkere til sannsynlighetsregning enn til å tro vår himmelske Far på hans ord.

Derfor bør vi øve oss i å be:

*«Sørg du for meg, Fader kjær!
jeg vil ikke sørge.
Ikke gå bekymret her,
om min fremtid spørge.
Sørg du for meg all min tid,
sørg for meg og mine.
Gud allmektig, nådig, blid,
sørg for alle dine!»*

(Sb. 379, v. 1)

Stjernen i Østen

Av Per Bergene Holm

Gud i himmelen er historiens Herre, og han er den som styrer stjernene og planetene i sine baner, han er skapningens Herre. Nebukadnesar gjorde i sin tid profeten Daniel til herre over landskapet Babylon og til øverste leder for alle Babels vismenn, deriblant kaldeerne (Dan 2:48; 5:11). Gud ga også Daniel en rekke syner om hva som skulle skje, ikke minst om Messias og opprettelsen av Guds rike. Og det er all grunn til å tro at Daniel kunngjorde disse synene, ikke bare for sitt eget folk, men også for alle Babels vismenn.

Stjernen ledet vise menn

Blant disse hedenske vise tok man vare på det lyset Gud hadde gitt dem, om det var gjennom Daniel eller på annen måte. Når de vise menn første gang fikk se denne stjernen, ga de seg på vei for å tilbe gudesønnen som hadde blitt født som jødenes konge. De slo seg ikke til ro med å konstatere det de hadde fått se, men de måtte oppsøke og tilbe Guds Sønn de trodde var blitt født. Derfor dro de ut på en lang reise, den samme vei som Abraham i sin tid la ut på, i pakt med det lys Gud hadde gitt dem.

Jerusalem ligger bare noen få kilometer nord for Betlehem, og det var naturlig å spørre etter jødenes nye kongesønn i kong Herodes den stores palass. Og der bærer de fram sitt ærend.

Hans egne tok ikke imot

Herodes den store var meget makt-syk. Han sørget for å ta livet av hele den makkabeiske kongeætten, medregnet ti av sine hustruer og flere av sine sønner, som før hans død begynte å gjøre seg tanker om å overta tronen. Makkabeerættens yppersteprester tok han også livet av. I sin sykelige mistenksomhet tok han livet av alle som han mente kunne true hans makt.

Herodes ble forferdet. Han forstod inderlig godt at det var Messias vismennene talte om. Hvordan skulle det nå gå med hans kongeverdighet?

Hele Jerusalem ble forferdet. Tenk, de fikk høre dette veldige budskapet som de hadde ventet på i århundrer, om Messias, kongen som skulle komme og bli født. Men de fylles ikke av takk og lovprisning over Guds frelse,

*Stjernen ledet vise menn
til den Herre Kristus hen.*

*Vi har òg en ledestjerne,
og når vi den følger gjerne
kommer vi til Jesus Krist.*

*Denne stjerne lys og mild,
som kan aldri lede vill,
er hans guddoms ord, det klare,
som han lot oss åpebare
til å lyse for vår fot.*

(Sb. nr. 618, v. 4+5)

men blir redde for det Herodes nå kan finne på. Her gjelder det framfor alt å være varsomme og passe seg for å komme under Herodes' vrede. Og så blir de værende i Jerusalem, ingen gir seg på vei sammen med vismennene. De kjente Guds ord, de forstod hva som hadde hendt i Betlehem, men de gikk ikke dit. «Han kom til sitt eget, men hans egne tok ikke i mot ham». Når det kom til stykket, var det ikke så om å gjøre.

Så samler kong Herodes alle yppersteprestene og folkets skriftlærde og spør dem ut om hvor Messias skulle bli født. De skriftlærde og yppersteprestene hadde ingenting til overs for Herodes. Han levde et liv i utskielser og umoral, var idumeer og ingen virkelig jøde. Han hadde heller ikke noen respekt for jødernes tro og gudsdyrkelse, selv om han gjorde templet i Jerusalem til et praktfullt byggverk. De skriftlærde og yppersteprestene er nok ikke i tvil om hvorfor Herodes spør om hvor Messias skulle bli født. Det er ikke for å bøye seg for Messias og tilbe ham, men det er for å rydde nok en mulig tronarving av veien.

Onde planer mot Jesus

Enda sentrum i deres forkynnelse og undervisning var Messias og hans komme, og de daglig gransket i Skriftene og hadde rede på alt som sto skrevet om Messias og hans komme, gikk ingen av disse til Betlehem for å tilbe barnet. Nei, de ble rolig i Jerusalem. De ga til og med den morderiske Herodes beskjed om hvor Messias skulle bli

født, slik at han kunne rydde ham av veien. Kaldt og forretningsmessig leser de opp fra Skriften ordet om Ham, høvdingen som skal utgå av Juda og være hyrde for Israel. Selv løftet de ikke en finger for å hindre Herodes i hans planer. De tok ikke et skritt mot Betlehem, verken for å tilbe Messias eller for å advare barnet og dets foreldre. Hvorfor? De hadde alt i orden uten Messias, det var ingen nød!

Herodes kaller hemmelig vismennene til seg. Vismennene kjenner ikke til Herodes og hans maktlyst, så de kan ikke uten videre forstå at han spiller skuespill for dem. Herodes spør dem nøye ut om tiden da stjernen hadde vist seg. Han vil ha rede på hvor gammelt barnet nå er. Og det er ut fra disse opplysningene han siden tar livet av alle guttebarn i Betlehem som var to år eller yngre.

Troens lys

Når vismennene kommer ut av Jerusalem, får de igjen se stjernen. Da ble de «over all måte glade». Hvilken kontrast! I Jerusalem hadde Herodes, folket, yppersteprestene og de skriftlærde hele Skriftens herlige lys over profetiene om Messias og hans veldige frelse. Men der skapte ikke Ordet annet enn forferdelse og likegyldighet, ingen ga seg på vei til Betlehem i glede og takk.

Disse hedenske vismenn, som bare har lys fra en stjerne på himmelen, ser Guds inngripen, Guds frelse. Stjernen leder dem til Betlehem og til huset der Jesus er. Og når de finner barnet, blir

de overmåte glade. Da faller de ned i tro og tilber ham som Gud. De bærer fram gaver som er verdig en konge, ja gudesønn: Gull, røkelse og myrra. Tross at deres lys var lite, en stjerne på himmelen, fant de ved opplysning av det større lys, det profetiske ord, sin Herre og Frelser. De tok ikke anstøt av de fattigslige omgivelsene, av det ringe Betlehem, en uanselig mor, og et lite hus i en landsby utenfor hovedstadens og palassenes prakt. Ved å holde seg til det lys Gud hadde gitt dem, tro det, og vandre etter det, ga Gud dem økt lys under vandringen. De fikk gå fra lys til lys.

Måtte vi ligne dem! Det viktigste er ikke hvor stort lys du har, men om du er tro mot det lyset du har. Det lyset Gud har gitt deg er ikke gitt til spekulasjon, ikke til å drøfting, diskusjon, prat eller teoretisk behandling. Nei, det er gitt deg for at du skal følge det, skritt for skritt. Gjør du det, vil du også finne Messias, det kan du være sikker på. For Lyset leder aldri vill. Vismennene fulgte en kort stund sin fornuft og sine tanker, og da havnet de i Jerusalem, i kongens palass. Der fikk de høre hva Ordet sa, og vandringen kunne fortsette. Slik fant de Messias, og trodde. Deres rettleidere gikk imidlertid

ikke. Tenk å peke på veien for andre, men ikke gå den selv!

Vandre i lyset

Denne beretningen er ikke bare en fortelling om noen vismenn, om kong Herodes, og noen mennesker i Jerusalem. Det er noe som angår deg og meg, og vårt forhold til det lys Gud har gitt oss.

Hva har du gjort med dette lyset? Har du tatt imot det? Har du vandret etter det? Om du skulle være så langt borte fra alt som heter Gud og kristendom som disse hedenske vismenn, midt i det dypeste mørke og det dypeste hedenskap: Innrett deg etter Guds ord, følg det, og det skal lede deg til Frelseren. Han lot seg sende av Gud til jorden fordi han gjerne ville bli din Frelser.

Hva menes med å innrette seg etter Guds ord? Jo, det er å vandre etter det som Ordet sier. Guds lov og bud er alvorlig ment. Du skal ta det bokstavelig, og gjøre etter det. Da først vil du erfare at det er et lys som leder deg. Så sett i gang! For det er bare den som virkelig setter inn på å gjøre det som Gud sier i sitt ord som ledes til Kristus.

Ordet vil føre deg ut av alle de kunstige lys som du omgir deg med, ut i natten så du får se hvilket mørke du er i, og hvor ute av stand du er til å finne både mål og vei. Og bare der kan du i sannhet bli oppmerksom på lyset fra evangeliet og få erfare vismennenes store glede over stjernen på himmelen. «Hvem blant dere frykter Herren og hører på hans tjeners røst? Når han

vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud» (Jes 50:10)!

Sann trøst og glede

Da har du ingen annen redning, intet annet håp, du må til Frelseren, og finner ingen ro før du har funnet ham. Er det slik med deg?

Eller sitter du sikker og trygg i det opplyste Jerusalem, sammen med de skriftlærde og yppersteprestene og folket? Du er så nære Betlehem at du kunne spasere dit når som helst. Du vasser i Guds ord og har stort lys over det. Du vet veien til Betlehem, du vet hvor Messias er, og du kan fortelle om det til andre, men selv går du ikke dit. Du bryr deg ikke om å gå til Betlehem for å finne Jesus. For du har aldri brydd deg om å gjøre etter Guds ord, aldri tatt ordet til deg personlig. Du har nøydt deg med å lære det teoretisk. Du har din trøst i det du vet, i din kunnskap. Det er ditt lys. Du har det alt i munnen, i bekjennelsen, i kunnskapen, men det har ikke beveget deg en tomme. Og enda Jesus er deg så nær, har du aldri funnet ham. Ditt hjerte har aldri blitt grepet av vismennenes store glede. For du kjenner heller ikke deres nød, du kjenner ikke deres lengsel. Din synd er bare teori, din nød er bare teori. Og slik er det også med din Messias. Han er også bare teori, ingen levende Frelser, ikke din sanne trøst og glede. Du har aldri møtt ham og aldri kjent ham. Det er vel ikke slik med deg?

LÆ

En av de minste små

Av Ingrid Solvang

Mor trengte til trøst og oppmuntring – for hun var så ensom. Ensom som noen kunne bli, syntes hun selv, med sitt lille barn. For en stormfull vinterdag kom ikke far tilbake fra skogen. Et tre han skulle felle, falt over ham. Da folk kom til, lå han som livløs. I hast ble han kjørt til sykehus i byen. Alt var hendt så fort – hun fikk ikke engang se ham eller være med. Og nå satt hun her så alene på gården med sin lille gutt.

Ennå herjet uværet. Stormen hylte omkring hustakene. Det var som den ville rive hus og trær sønder og sammen. Og snøen lå i meterhøye fonner overalt. Det var ufremkommelig, så å si. Og kaldt og mørkt.

Det begynte så vidt å lysne av dag. Mor stod opp – fyrte i ovnen, og snart stod kaffekjelen og putret med sin hyggelige dur. Men det verket og brant i brystet hennes. Uroen for ham hun

hadde kjær, var som en sviende smerte hun aldri hadde kjent før. Men hva hjalp det vel, alt hva det rev og slet i brystet? Hun tok sin tilflukt til arbeidets velsignelse, som hennes mor en gang hadde sagt var legende både for syke sjeler og sinn. Hun bakset seg frem til uthusene etter en skuff, og tok til å brøyte seg vei til fjøset.

Der stod kuene så rolige og stillferdige, som om det verken var ulykke eller storm som hadde herjet på gården. Det var fredfullt og godt å komme i fjøset, syntes mor. Dyrene er så taknemnlige. De gir en ro i sinn og stilner de opprevne nerver. Slik følte hun det som aldri før. Hun tok bøtten og satte seg på melkekrakken, helte hodet sitt inntil kuen – den var så fornøyd der den stod og jortet og spiste.

Dagene gikk, og lillegutt og mor var alene. Alene med angsten i brystet. «Er det ingen du kan sende meg, Gud! En trøst – et tegn?» Hun bad, men intet hendte.

Utpå dagen stilnet stormen. Solen tittet frem mellom opprevne skyer. Snøploget ble kjørt, og veien snodde seg frem i vinterens hvitkledte rike som kanaler. Nå var det da fremkommelig, og det var en trøst. Det var så fredfullt og stille i stuen. Lillegutt satt i vognen sin, morgenglad og mett. Han smilte og lo. Og mens hun gikk der og stelte i huset – fløy inn og ut i fjøs og

Ingrid Solvang (1893–1968) hadde sine røtter i Bjerkrheim i Rogaland, men flyttet i 1914 til Nordre Høland i Akershus. Der ble hun bondekone, og mor til 11 barn, så det ble meget å stri og stelle med. Ofte, når de andre i huset hadde lagt seg, kunne hun lese mens hun strikket, eller skrive dikt og fortellinger.

stall – var det som angsten og uroen litt etter litt stilnet.

En dag kom en liten småjente med en brevklapp til henne. Det var en telefonbeskjed fra sykehuset: «Liv ennå.» Det var alt som stod. Ikke ett ord mer. Men det var håp når det var liv, trøstet hun seg med. Snart var det jul, bare noe få uker igjen. Og mor gikk stadig i uvisshet. Det var det som holdt på å ta kreftene fra henne. Men så var det lillelegutt som livet opp. Han lo, pludret og gråt, og det lille barnet hennes fylte livet med harmoni og trøst i hjertet.

En vinterdag i sol. En liten gård i det store, uendelige. Hvem aner hva det kjempes og strides i et slikt lite samfunn, når far er borte og syk, og mor alene? Og julen for døren. «Å, om noen kunne trøste og oppmuntre meg! – Som om det var noen hjelp,» tenkte hun. For i dag fikk hun høre at han var verre igjen. Det var da hun bad om at han måtte få leve – for lillelegutt måtte ha en far!

Det var ikke ofte det kom fremmede til den avsidesliggende gården. Mor stod akkurat og trillet ut fattigmann da hun kom; en gammel kone, fattig og uanselig.

Og mor som hadde bedt om trøst og oppmuntring. Hun forstod ingenting. Hvilken mening kunne det være i dette? Det var mor som trengte hjelp, og nå kom en hjelpetrengende på besøk, nettopp i dag, som alt var så tungt og leit.

Det var ikke mye prat i den gamle. Mor kjente henne så godt. Hun var en sikker gjest i huset, især foran høy-

tider. Hun ble vennlig mottatt, og fikk varme seg. Da tødde hun opp litt og ble pratsom. Snart stod kaffekjelen og dampet, og nybakt bakkels og julekake kom på bordet. Det smakte. Hun roste baksten, koste seg med kaffetåren og småpratet, mest om seg selv. Hun hadde hatt åtte barn, bare fire i live.

«Jeg la to i èn kiste.»

«To i èn kiste?» spurte mor.

«Ja, det var halsesyken. Og nå er jeg glad de har gått foran meg!»

Mor visste så vel hva hennes besøk gjaldt. Det var ikke første gang hun kom og ville ha litt av julematen. Og da hun tok mor i hånden for å takke, sa hun: «Den som gir til den fattige, låner til Vårherre!»

En varm følelse av noe som fylte hjertet med glede, var hjelpen Gud hadde sendt. Det var trøsten.

Enda noen dager i uvisshet. Så kom budet med enda en brevklapp. Nå var det en av søstrene som hadde skrevet for far. Han var bedre, og gikk alt som det så ut til, kom han hjem til jul.

En liten granbusk og et par strålende barneøyne var det første han fikk se da han julaften kom hjem. Mor gikk mild og glad og stelte så stillferdig om sine kjære.

Hun fortalte far om den tunge dagen da hun fikk høre at han var verre. Hvordan hun bad for ham, og om trøsten hun trengte i savnet og uvissheten.

«Ja, hvordan gikk det da?» spurte far.

«Gamle Maren kom.»

«Å,» sa han; «falt det deg ikke inn at det var ‘en av de minste små’..»

LÆ

Vi måtte samles hemmelig om Ordet

Intervju ved Jan Ove Heggdal

Lydia Augustobna Shtirbo er 56 år, og husker godt fra tiden de ble tvangsflyttet i 1949, etter krigen. Det var mange med tysk bakgrunn i samme situasjon. Lydia måtte sammen med sin familie, flytte til Kasakstan som nyfødt. Der bodde de frem til 1961 da de dro til Sibir. I 1973 kom hun til Moldova, og tilhører i dag forsamlingen i Kamenka. Hennes familie har luthersk bakgrunn.

– Da vi bodde i Kasakstan hadde vi ikke lov til å samles til kristne møter. Vi måtte møtes i hemmelighet, og flyttet fra heim til heim for ikke å bli oppdaget av myndighetene. – Møtene

bekjentgjorde vi muntlig med hverandre dagen i forveien, og vi var samlet i jordhytter. Det var heimene våre på den tiden.

Hun forteller at det var noen gamle menn i forsamlingen, og en av dem brukte å tale på møtene. De benyttet alle anledninger, som bryllup og lignende, til å samle seg om Guds ord på en diskret måte. Det var naturlig at mye folk kom sammen til bryllup!

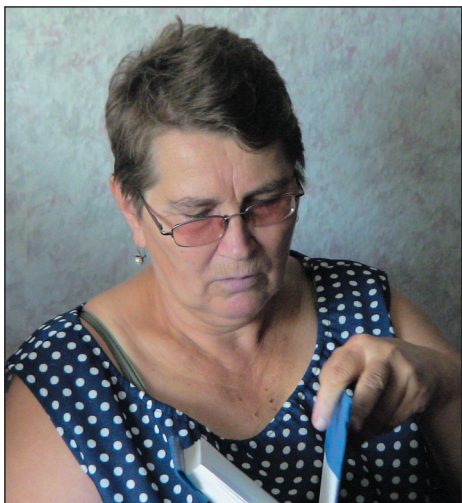
Lydia har alltid gått i lutherske forsamlinger, og nå har hun med seg sitt barnebarn på møtene. Katarina, som hun heter, er vel to år, og er datter av Lydias yngste sønn. Sønnen satte henne igjen hos Lydia da barnet bare var to måneder gammel, etter at Katarinas mor flyttet til Russland og ikke ville ha mer med sin datter å gjøre.

– Jeg hadde en svært vanskelig tid etter dette. Jeg syntes jeg var for gammel til å ta ansvaret for barnet. Men jeg hadde ikke noe valg.

– Nå må jeg ta med meg barnebarnet mitt hit, slik at det kan høre forkynnelse som kan gi evig liv.

I det samtalen går mot slutten, benytter Lydia anledningen til å minne om et vers i Gal 3:27, som betyr mye for henne: «For dere, så mange som er døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus».

L&E

Lydia Augustobna Shtirbo. (Foto: JOH)

Møteopptak på kassett, vanlig CD og CD med MP3

Ungdomsleir i Orkdal 25. - 27. februar 2005*

25.02.05-2	Kristian Fagerli	1Kor 9.24 Den usynlige drakten
26.02.05-3	Ingar Gangås	1Mos 49.22-26 Josef
27.02.05-4	Kristian Fagerli	1.Pet 2.21 Se vi går opp til Jerusalem
26.02.05-5	Kristian Fagerli	1Kor 9.24 Den synlige drakten

Pinsestevnet på Langlid bedehus 13. - 16. mai 2005*

13.-16.05.05 Gunnar Soppeland(3 timer) - Luk 13.23, Luk 19.41, Jesaja 6
13.-16.05.05 Per Bergene Holm(3 timer) - Hva er Pinse?, Apg 2.1, Gal 3

Hovedsommerskolen på Fossnes 13. - 17. juli 2005*

13.07.05-12	Hans Henrik Brix	Sal 90
14.07.05-13	Steinar Kvalvik	Fred med Gud
15.07.05-14	Erik Trans	Dan 12.1-4
15.07.05-15	Ingar Gangås	Luk 5.1-11
15.07.05-16	Per Bergene Holm	1Kor 6.11
15.07.05-17	Steinar Kvalvik	Joh 14.8
16.07.05-18	Hans Henrik Brix	Sal 119
16.07.05-19	Ingar Gangås	Fullfør din tjeneste
16.07.05-20	Per Bergene Holm	1Kor 6.9-11
17.07.05-21	Ingar Gangås	Matt 7.15-20

Sommerskolen på Laberget 4. - 7. august 2005*

05.08.05 og 06.08.05	Dagfinn Natland	Gal 4.4-5 og Sal 73.1-19
05.08.05 og 06.08.05	Martin Fjære	Ef 1.5-6 og Ef 2.8-10
05.08.05-26	Lars Fossdal	1.Pet 1.13
06.08.05-27	Dag Rune Lid	Eit heilagt kall, 2.Mos 3.1-12
06.08.05-28	Lars Fossdal	1.Tess 5.5
07.08.05-29	Lars Fossdal	Matt 7.13-14

Åpningshelg på Fossnes 19. - 21. august 2005*

19.08.05-30	Dag Rune Lid	2Krø 20.20 Ha tru til Gud!
20.08.05-31	Gunnar Soppeland	Uår i landet- eit kall til anger og bot
20.08.05-32	Gunnar Soppeland	Luk 24 Møt Kristus i skrifta
21.08.05-33	Gunnar Soppeland	Vi rosar oss i Kristus

Annet:

Erevna, CD med Hugo Odebergs tidsskrift Erevna i Pdf-format (tekst)

*3 CD-er med taler(over 50 stk) av Carl Fr. Wisløff (150 kr for alle 3)

*2 CD-er dogmehistorie(56 f.løsninger) fra Carl Fr. Wisløffs tid på MF (100 kr)

Kassetter kr. 40,- pr. stk. Vanlig CD kr. 50. For mer enn 3 stk. kr 30,-/40,- pr. stk.

(*) CD med filer i MP3-format som inneholder alle talene for en samling kr. 100,-. Porto kommer i tillegg.

Bestilling av CD-ene:

Bibelskolen på Fossnes,
v/ Daniel Teigen,
Fossnes, 3160 Stokke
Mobiltf.: 92842060

Bestilling av kassetter:

Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes
4262 Avaldsnes
Tlf./ mobil: 52842110 / 96209800

Ved bestilling, før på datonummeret ytterst til venstre der det finnes. Bruk ellers dato, taler og tekst.

Web: www.nll.no

Epost: opptak@nll.no

Når Jesus kjem inn

Vitnemål av Kjell Farnes

No skal eg fortelja korleis eg hadde det før eg vart frelst. Eg levde eit perfekt liv reint menneskeleg, og Jesus hadde eg ikkje bruk for. Men eg trudde på Gud. Jesus var derimot langt vekke. Eg vaks opp i ein kristen heim, og var på ein kristen ungdomsskule i to vintarar. Men det var akkurat som forkynninga prella av. Eg var fornøgd slik eg hadde det. Då eg var 19 år og heime på garden med våronna, heilt åleine, overarbeidde eg meg. Den sumaren vart eg sjuk.

Den hausten eg fylte 20 år kom eg til Norheimsund. Det vart gjennom brotet for det åndelege livet mitt, for der kom eg sammen med nyfrelste ungdommar, og eg fekk sjå meg frelst og fri ved det som Jesus hadde gjort. Eg hadde nokre dystre tankar den hausten, men fekk sitja under ei sann forkynning av lov og evangelium. Det vart velsigna godt å få ordna opp med sin Gud og Frelsar.

Han som eg budde hjå, ga meg det rådet å kjøpe husandaktsboka til Rosenius. Det gjorde eg, og eg las meg frelst.

Men eg lyt nemna ein ting til. Eg har tenkt mykje i det siste på dette med helging. Eit sant kristenliv får vi når vi tek imot Jesus og det han har gjort for oss. Men skal det gagna oss, må vi ha behov for Jesus. Det får vi ved at lova vert forkynt, for då får vi vete kva som er rett og gale, og vi får sjå sant på oss

sjølve. Helginga kjem som ei frukt når me er frelste på det Jesus har gjort. Når me lukkar Jesus inn i hjarta og får eit nytt liv i Kristus, kan me seia med Ordet: «Det gamle er forgjenge, sjå alt hev vorte nytt.» Då leier Den Heilage Ande oss på rettferds vegar. Lova er vorte ein kjær vegvisar til det gode.

Hebreatane 10, versa 26–28 seier: «For dersom me held fram med å synda med vilje, etter at me har lært å kjenna sanninga, då er det ikkje att noko offer for synder, men berre ei forferdeleg gru for dom og ein logande brennhug som skal fortera dei motstridige». Lat oss be om at me får leva i nådesamfunnet med Kristus, slik at me kan ha himmelen i vente, og ikkje fortapinga. Det skjer når Den Heilage Ande kjem til oss og opplyser og helgar oss til all god gjerning. «Trå etter fred med alle, og etter helging, for utan helging skal ingen sjå Herren» (Heb 12:14).

Takk Jesus for ditt verk til oss! Det var ei soning stor. Eg ber om at du kjem inn og gjev oss av ditt ord! L&E

«Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den enebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet».

Joh 1:14

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Hør og tro julebudskapet!

Av Øivind Andersen

«For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Far, fredsfyrste».

(Jes 9:6)

Et lite barn svøpt og liggende i en krybbe – det ser ikke storslaget ut i menneskers øyne. Men dette fikk hyrdene til tegn. De fulgte dette tegn og kom til barnet og hyllet det, fordi de trodde på det budskap som kom fra himmelen. Dette budskap gjorde levende for dem hva de hadde lest i Det gamle testamente om ham som skulle komme.

Det gjelder nå at det får gjøre det samme for oss.

Dette uanselige lille barnet er gitt av Gud. Han er født for oss. Med ham og i ham er gitt oss en Sønn. Med barnet følger sønnekår hos Gud. Og herredømmet hviler på hans skulder!

Det er godt å få regne med dette i vår kaotiske og mørke tid. Det barnet

som lå i krybben, er Herrenes Herre og Kongenes Konge. *Han kalles* – i bibelsk språkbruk er det ett og det samme som at han *er* – under, rådgiver, veldig Gud, evig Far, fredsfyrste.

Alt dette må du se på for å forstå hvem barnet i krybben er.

Over alt herlig ligger et dekke, sier Guds ord. Det herlige kan ikke uten videre sees av mennesker. Men den som gir akt på Guds ord, får herligheten åpenbart ved Guds Hellige Ånd for sitt hjerte.

Slik er det også her. Gir du akt på juleevangeliet for å ta imot det og sette din lit til det, kommer du til å se Jesus og den ufattelige herlighet og salighet som han er kommet til oss med.

Enten menneskene tror det, eller ikke, er han den som Bibelen gir ham ut for å være.

Den som hører og tror dette budskapet, er lykkelig og eier hele den frelse som er gitt oss i dette salige evangelium!

Fra «Ved kilden»